

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ ЩОСУБОТИ

№ 32 [828] | Субота, 6 серпня 1983 року | Ціна 2 коп.

У президії ЦП УТОГ і Республіканському комітеті профспілки

ПРИЗЕРИ ТРУДОВОГО СУПЕРНИЦТВА

Президія Центрального правління Українського товариства глухих і Республіканський комітет профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств розглянули питання «Про підсумки соціалістичного змагання колективів підприємств і об'єднань УТОГ за другий квартал та за перше півріччя 1983 року».

Широко розгорнувши соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань 1983 року — серцевиною року одинадцяті п'ятиріччя — підприємства і об'єднання Товариства успішно справились з виконанням виробничого плану і соціалістичних зобов'язань другого кварталу та першого півріччя 1983 року.

У другому кварталі Товариством реалізовано продукції понад план на 1,9 мільйона карбованців при зобов'язанні — 1 мільйон карбованців, виготовлено понад план нормативно-чистої продукції на 0,2 мільйона карбованців.

За перше півріччя 1983 року підприємствами і об'єднаннями Товариства реалізовано надпланової продукції на 3,5 мільйона карбованців при зобов'язанні 3 мільйони карбованців, виготовлено понад план нормативно-чистої продукції на 0,6 мільйона карбованців при зобов'язанні 0,4 мільйона карбованців.

Розглянувши підсумки соціалістичного змагання за другий квартал та за перше півріччя 1983 року, президія Центрального правління УТОГ і Республіканський комітет профспілки постановили:

перше місце, першу грошову премію з врученням перехідного Червоного прапора Центрального правління УТОГ і Республіканського комітету профспілки, свідоцтво присудити колективу Херсонського УВП.

Друге місце, другу грошову премію і свідоцтво — колективу Житомирського УВП.

Третє місце, третю грошову премію і свідоцтво — колективу Сімферопольського УВП.

Для преміювання передовиків виробництва колективів, що зайняли призові місця у республіканському соціалістичному змаганні за другий квартал та перше півріччя 1983 року, виділено путівки в санаторій «Дружба» м. Геленджик.

Президія Центрального правління УТОГ і Республіканський комітет профспілки висловили тверду впевненість у тому, що трудівники Українського товариства глухих ще активніше включаться у соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань 1983 року — серцевиною року одинадцяті п'ятиріччя.

МИ — РАДЯНСЬКИЙ НАРОД

БАМІВСЬКІ КІЛОМЕТРИ КРАЗІВ

Кожен робітник Кременчуцького автозаводу, серед яких чимало трудиться і членів нашого товариства, сираведливо вважає себе причетним до будівництва БАМу. Великовагові автомобілі з придніпровського міста успішно справляються з трудомісткою частиною спорудження магістралі — відстанням земляного полотна. Ефективно використовувати автомобілі будівельникам допомагають стаціонарні опорні пункти — супутники заводу. Кременчужани створили їх на основних ділянках траси.

Серед головних завдань опорного пункту — підготовка висококваліфікованих водіїв і слюсарів-ремонтників, авторський контроль за правильною експлуатацією машини, постійна допомога в організації технічного обслуговування і ремонту. Допомога КраЗу відчутна і в іншому. Шефи будови — комсомольці заводу — на молодіжних суботниках виготовили і передали водіям-бамівцям тисячі запасних частин, десятки надпланових автомобілів.

Але забезпечення правильною експлуатацією — тільки одна сторона діяльності опорних пунктів, як філіалів служби надійності підприємства. Є й друга, яка не поступається значенням перед першою. У заводську систему управління якістю продукції входить така важлива ланка, як збирання й аналіз техніко-економічної інформації про роботу автомобіля та окремих його вузлів у процесі експлуатації.

Таку інформацію за договорами заводів поставляють різні автопідприємства. Але буває вона, на жаль, не регулярною і не повною. А на магістралі з допомогою інженерів і техніків своїх «супутників» завод дістав рідкісну можливість провести тривалі систематизовані спостереження за роботою КраЗів в екстремальних умовах.

Чіткий зворотний зв'язок обернувся реальною віддачею. Спираючись на аналіз інформації, заводчани вдосконалили ряд елементів конструкції автомобіля. Наприклад, привод робочої гальмової системи став двоконтурним і забезпечує роздільне управління гальмовими механізмами переднього, середнього та заднього мостів. Модернізовано кардану передачу, що дало змогу вдвоє збільшити її довговічність, поліпшено обігрів кабінки, зроблено десятки інших удосколень.

Інформацію опорних пунктів враховано при розробці моделей нового перспективного сімейства великовантажних автомобілів. Новакчи по основних параметрах перевершують зарубіжні аналоги і відрізняються від своїх попередників комфортабельною кабіною, підвищеною потужністю і ресурсом до капітального ремонту, який зріс до 250 тисяч кілометрів.

За даними статистики, Байкало-Амурська магістраль прокладають представники 63 націй і народностей країни. І ми, автозаводці, пишаємося, що свою трудову біографію нові моделі починають саме на цій будо-

ві, — говорить ветеран заводу, Герой Соціалістичної Праці, слюсар-складальник головного конвейєра В. П. Кішень. — Адже і нашу машину можна назвати інтернаціональною: у виготовленні КраЗів беруть участь більш як 250 суміжних підприємств, усі республіки вносять свою частку в реконструкцію і технічне переозброєння заводу.

Райком партії і виконком Ради народних депутатів Казачинсько — Ленського району, по території якого проходить західна ділянка магістралі, включили Кременчуцький автозавод у перелік підприємств, які внесли найбільший вклад у розвиток регіону, а опорний пункт автомобілебудування занесли до районної Книги пошани. На їх пропозицію пам'ятний знак, який буде споруджено на станції Кіренга, увічнє модель КраЗ-трудівника. На східній ділянці магістралі адміністрація і громадські організації спеціалізованого будівельно-монтажного поїзда «Укрбуд» і автобазис «Ургал» також вирішили встановити КраЗ на постамент — як пам'ятник першопрохідцям, символ непорушної дружби радянських народів.

А в Кременчуці країні робітники й інженери сьогодні змагаються за право одержати запрошення на перший наскрізний рейс по всій магістралі, що, як і передбачено рішеннями XXVI з'їзду КПРС, відбудеться уже в цій п'ятирічці.

А. ПАЛАНТ.

ПО РЕСПУБЛІЦІ

ФОСФОРИТИ ЗНАЙДЕНІ ВПЕРШЕ

Великі поклади фосфоритів — цінної сировини для виробництва мінеральних добрив — відкриті геологорозвідниками в Північно-Західній частині України, на межі з Білорусією. За попередніми даними, їх запаси становлять десятки мільйонів тонн. Залягання корисних копалин на глибинах у 15—20 метрів дає можливість організувати їх видобування кар'єрним способом.

Як повідомили кореспондента РТАУ в Міністерстві геології УРСР, це перше родовище фосфоритів на території республіки, яке має промислове значення. Його розробка значно скоротить везення сировини для хімічних підприємств з інших районів країни.

ЕФЕКТ РЕКОНСТРУКЦІЇ

Після реконструкції знову почав працювати енергоблок на 200 тисяч кіловат Старобешівської ДРЕС. У ході його оновлення здійснено переведення паливної системи на використання наявної тут у великій кількості низькосортного вугілля. Модернізовано і самі пальники котла, що підвищує надійність роботи агрегату, знижує трудомісткість його обслуговування.

Реконструкція йде й на інших електростанціях Донецького басейну, де котли теж переводять на безперебійне спалювання високозольного вугілля. До кінця п'ятиріччя передбачено оновити всі агрегати Старобешівської, Ворошиловградської і першої черги Вуглегірської ДРЕС.

Бригадир в'язальниць Львівського виробничого трикотажного об'єднання «Промінь», депутат Верховної Ради УРСР В. П. Царук (на знімку зліва) і її помічник В. В. Дячук до 1 липня 1983 року виконали п'ятирічні завдання.

Найвища кваліфікація, інженерно обгрунтовані маршрути зобслуговування семи верстатів замість трьох, за нормою дозволити в'язальницям добитися такого великого успіху.

Фото Б. КРИШТУЛА.

ЩОБ НОВЕ НЕ ЗАСТАРІЛО

Економічний ефект у десятки мільйонів карбованців дасть народному господарству огляд пропозицій раціоналізаторів, організований Республіканською радою ВТВР.

Тринадцять мільйонів робітників, колгоспників, учених, спеціалістів, студентів і учнів об'єднує нині Всесоюзне товариство винахідників і раціоналізаторів. Великою мірою завдяки їх зусиллям поліпшується якість продукції, підвищується продуктивність праці, механізуються й автоматизуються технологічні процеси, неухильно зростає фонд економії сировини, енергії, палива.

Технічні ідеї, як кажуть, на дорозі не валяються. І все ж використати їх всі не так просто. І тому у першу чергу необхідно відбрати ті, що більш вагомі. Але часом виходить так, що дургорядне нововведення пробивається у виробництво, а більш ефективне, а то й надзвичайно необхідне — залишається в «тіні».

Відбувається це тому, що часом важко дати правильну оцінку тій або іншій пропозиції, вдосконалению. Як би там не було, тільки нагромаджуються не впроваджені технічні новинки, які заслуговують уваги.

Турботою сьогоднішнього дня для рад і первинних організацій ВТВР став перегляд винаходів і раціоналізаторських пропозицій, що надійшли раніше.

Велику роботу в цьому напрямі нині проводить Республіканська рада ВТВР. Підраховано: якщо впровадити хоча б половину тих технічних пропозицій, які поки що не використовуються, можна зекономити державі десятки мільйонів карбованців. Разом з Укрпрофрадою спеціалісти взялися за повсюдний перегляд запропонованого свого часу умільцям.

(РАТАУ).

Цікавий досвід у цій справі вже нагромаджений на підприємствах машинобудівної, приладобудівної, вугледобувної промисловості, на транспорті. Візьмемо, наприклад, Київський завод реле і автоматики. Тут діє своя новаторська школа, де можна одержати рекомендації про те, як не пропустити цінну раціоналізаторську пропозицію, своєчасно використати її. Часті відвідувачі школи — робітники й інженери підприємств-сусідів.

Добре організовано роботу по виявленню резервів в одеському науково-виробничому об'єднанні «Кісень-маш», Львівському виробничому об'єднанні імені Леніна, виробничому об'єднанні «Новокраматорський машинобудівний завод», на харківському верстатобудівному, ждановському металургійному заводі «Азовсталь» та багатьох інших.

Реалізація технічних ідей допомагає ліквідувати «вузькі» місця виробництва. Є плюси й іншого плану. Ті раціоналізатори, які у зв'язку з затримкою впровадження їх пропозицій, зневірилися у своїх творчих силах, нині набирають «другого дихання».

Оцінці новаторських ідей сприяють огляди і конкурси. Останнім часом силами ВТВР вони проводяться на кожному підприємстві, в усіх районах, містах республіки. У ході масового огляду виявлено тисячі цінних пропозицій, спрямованих на розв'язання невідкладних завдань економіки.

(РАТАУ).

ЕТАПИ ВЕЛИКОГО ШЛЯХУ

В Ужгородському обласному будинку культури діє експозиція, присвячена 80-річчю Другого з'їзду РСДРП. Автор її — художник Юрій Шелепець. Кожен стенд експозиції оформлений з любов'ю, з великим художнім смаком. На одному з них — портрет Володимира Ілліча Леніна, а поруч — картина, на якій зображено бійця, котрий, взявши Червоний прапор з рук загиблого товариша, несе його далі, вперед.

На інших стендах — картини і фотознімки, де оживають 20—30-ті роки, період Великої Вітчизняної війни, а також післявоєнні роки, коли йшло відновлення зруйнованих міст і сіл.

До цієї знаменної дати члени первинної організації товариства «Знання» обласного Будинку культури прочитали понад 165 лекцій, провели чимало бесід, диспутів. Серед активістів від-

значилися Вікторія Олександрівна Плужник, Золтан Золтанович Балог та інші, котрі виступають не тільки в культзакладі, але й на підприємствах міста. Так, В. В. Свірид прочитала цікаву лекцію у кінотеатрі «Москва», В. О. Плужник — на швейній фабриці і в санепідемстанції, а М. Е. Лакатош виступила перед учнями восьмирічної школи № 14.

Особливо тісні зв'язки у нас склалися з кінотеатром «Москва». За південну роботу первинну організацію товариства «Знання» Ужгородського будинку культури УТОГ дирекція кінотеатру нагородила Почесною грамотою.

Експозицію оглянуло вже чимало відвідувачів Будинку культури.

О. БОРТ,
керівник секції
інтернаціонального
виховання Ужгородського
будинку культури.

Журнал „Партийная жизнь“

Вийшов з друку п'ятнадцятий номер журналу ЦК КПРС «Партийная жизнь». У ньому публікується спільна заява делегації Комуністичної партії Радянського Союзу і Французької комуністичної партії. Друкуються повідомлення «В Політбюро ЦК КПРС». Дається у викладі постанови Центрального Комітету КПРС по звіту про роботу Саратовського обкому КПРС. Вміщено матеріал «КПРС у цифрах» (до 80-річчя Другого з'їзду РСДРП).

У номері опубліковано: передову «Кардинальне підвищення продуктивності праці — ключове завдання партійних організацій», статті першого секретаря Липецького

обкому КПРС Г. Павлова «Добиватися єдності господарської, організаторської і виховної роботи», першого секретаря Чернігівського обкому Компартії України М. Уманця «Парторганізації і ефективність сільськогосподарського виробництва». Друкуються статті: «Контроль діяльності адміністрації», «У боротьбі за виконання і перевиконання плану» та інші.

У розділі «З життя комуністичних і робітничих партій» публікується стаття Генерального секретаря ЦК Комуністичної партії Шрі Ланки К. П. Сільви «За єдність дій антиімперіалістичних сил».

(ТАРС).

Наше радянське суспільство постійно піклується про те, щоб світ культури і мистецтва, який оточує людей, облагороджував їх почуття, окрилював, породжував прагнення краще працювати, творити і краще жити.

Своє завдання в цій важливій справі добре усвідомлюють працівники культосвітніх установ Івано-Франківського облвідділу УТОГ. Нині головну увагу вони зосередили на широкій пропаганді матеріалів листопадового (1982 р.) та червневого (1983 р.) Пленумів ЦК КПРС.

У проведенні виховної роботи вони використовують також активну, мобілізуючу роль звітів про виробничу діяльність за перше півріччя нинішнього року.

Снагу для нових трудових звершень черпають глухі трудівники Прикарпаття і на традиційних святах «Праця і пісня поруч ідуть» в Івано-Франківському будинку культури та «Чуття єдиної родини» в інших культзакладах. Оновлення сценаріїв, урізноманітнення форм і методів проведення масових заходів, підвищення їх художнього рівня, а значить і виховного впливу, — одне з важливих завдань клубних працівників обласної організації УТОГ над яким вони працюють.

В області чимало робиться для того, щоб дати більше простору ініціативі, творчому пошуку в усіх ланках культосвітньої роботи на основі цілового комплексного плану Центрального правління УТОГ, в якому визначено основні напрямки, мету і характер, зміст, форму і методи масово-політичної і культурно-освітньої роботи. Використовуючи такі плани, праців-

ники Будинків культури, клубів, бібліотек при культзакладах залучають до їх виконання керівних працівників обласного відділу та учбово-виробничого підприємства, наполегливо добиваються здійснення намеченого.

Найкраще налагоджено цю справу в обласному Будинку культури. Але не тільки тут, а й в Коломийському будинку культури

Вагомим результатом є те, що більшість родин глухих трудівників, які мешкають у селі, систематично продають лишки сільськогосподарської продукції державі.

Успішному розв'язанню виробничих питань сприяє тісна взаємодія господарських керівників, керівників громадських організацій з культосвітніми працівниками. Добрі результати ба-

дожне та публіцистичне слово.

Змістовно пропагують рішення партії бібліотеки культзакладів, де організовано цикли виставок літератури: «Продовольча програма — справа кожного», «Благо народу — вища мета партії», «Висока дисципліна — запорука виконання завдань п'ятирічки» та інші. Проводяться також цикли тематичних бесід та лекцій, читацькі конференції. Не забувають культурмійці і про такі випробувані форми роботи, як тематичні вечори, усні журнали, диспути, вечори запитань і відповідей. Серед інших форм роботи — цикли коментованих читань, партійних документів, організація вечорів-портретів, конкурси на краще виконання патріотичної пісні, виставки фотографій, виступи самодіяльних колективів, які славлять Батьківщину, звеличують людину праці. Це все сприяє втіленню в життя рішень листопадового (1982 р.) та червневого (1983 р.) Пленумів ЦК КПРС.

Питання про внесок клубу, Будинку культури в ідейно-політичне, трудове, естетичне виховання глухих трудящих, і, зокрема молоді, про розвиток художньої самодіяльності та організацію дозволяють постійно перебувають у центрі уваги керівників, так і рядових працівників культурного фронту обласної організації Товариства.

В. КУРАЧЕНКОВА,
інструктор Івано-Франківського облвідділу УТОГ.

В. М. Кав'янов — токар дільниці штампів Донецького дослідного заводу прецизійної оснастки — досвідчений виробничник. Своєю майстерністю і знаннями Віктор Миколайович охоче ділиться з молодими робітниками. Один з них — Сергій Ізотов — (на знімку ліворуч) уже працює самостійно.

Текст і фото Б. БУРАКІВСЬКОГО.

ОКРИЛЮВАТИ ЛЮДЕЙ

та в Калуському клубі відбуваються вечори вшанування переможців соціалістичного змагання, вечори-портрети передовиків, зустрічі з кращими людьми бригад, які змагаються між собою.

Важливу роль у пропаганді рішень партії відіграють лекторії, цикли лекцій, бесід, політінформацій, політдні, тощо.

З успіхом пройшли в усіх культзакладах лекторії за Продовольчою програмою та рішеннями листопадового (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС, де проведено усні журнали «Для блага народу — в ім'я комунізму!», «Дружба народів СРСР — запорука наших перемог у будівництві комунізму», «Хліб — наше багатство». Змістовними, корисними, оригінальними за формою, матеріалами були насичені сторінки усних журналів «Молодь — велика сила».

З метою роз'яснення «Продовольчої програми» працівники облвідділу і культзакладів неодноразово виступили в сільську місцевість.

чимо там, де керівник уболює не лише за виробничу справу, а й за дозвілля трудівників, розвиток художньої самодіяльності. Добре, коли господарські турботи не заважають керівникам підприємства, установи знайти час побувати на репетиціях, взяти участь у трудових святах, у всіх заходах культурмійців. Це сприяє їм у праці. Хорошим прикладом, гідним наслідування, є голова обласного відділу УТОГ Дубинська Р. П., заступник директора УВП з виховної роботи Худиківська К. О. Частими гостями в Будинку культури є також директор УВП Аверіна Л. А., член партбюро, директор школи робітничої молоді Кисиленко О. Т. та інші.

Об'єднання зусиль працівників культосвітніх установ і комсомольських, партійних, профспілкових комітетів дає змогу підняти ефективність ідейного загартовування трудящих глухих. Культосвітні працівники та учасники художньої самодіяльності взяли на озброєння пісню, танець, ху-

І ОЖИВАЮТЬ НЕЗАБУТНІ ДНІ

З роками все менше і менше стає ветеранів Великої Вітчизняної війни — живих учасників і свідків героїчної битви за рідну землю.

Зустрічі з прославленими ветеранами часто проходять у районних клубах УТОГ Одеської області.

Так, у Любашівському районному клубі проведено ряд вечорів під девізом «Не старіють душою ветерани». З відвідувачами клубу зустрілись М. Р. Сологуб, Р. А. Яковенко, І. Д. Лабанський.

Трудівники, що відвідують

Білгород-Дністровський районний клуб УТОГ, зустрілись з підполковником у відставці М. Ліфманом та лікарем Я. Рубанштейном.

У Балті перед членами УТОГ виступив ветеран війни І. Кожин.

Такі ж зустрічі відбулися і в інших районах області. Ветерани війни розповідають сільським трудівникам про масовий героїзм воїнів і тих, хто працював в тилу, про ленінську партію, яка привела народ до перемоги.

Г. ЮХИМЕНКО,
Одеська область.

СИЛА ДОГОВОРУ У — ВИКОНАННІ

Партійне бюро, адміністрація та профспілкова організація Чернівецького УВП активно залучає трудящих до управління виробництвом. Важливе місце серед форм і методів цієї роботи відводиться колективному договору.

З 10 по 22 липня на УВП відбулися цехові колективні збори та профспілкова конференція, де обговорювалось виконання колективного договору за перше півріччя нинішнього року.

У доповіді та виступах відзначалося, що всі цехи та дільниці успішно справились з виробничим завданням та взятими соціалістичними зобов'язаннями в першому півріччі. Зокрема, план з нормативно-чистої продукції на УВП виконано на 104 проценти, з обсягу реалізації — на 104,2 процента, по продуктивності праці — на 103,2 процента, по прибуткам — на 107,2 процента. Виконано запланований асортимент. Вся продукція надійшла споживачам тільки першим сортом. За звітний період не було жодної рекламачії. При взятій зобов'язаннях 50 тисяч карбованців, виготовлено товарної продукції за півріччя на 71 тисячу карбованців. Приріст продукції тут досягнуто за рахунок зростання продуктивності праці. Підприємство десятки років працює динамічно. Протягом першого півріччя нинішнього року в порівнянні з відповідним періодом минулого року випуск товарної продукції зріс на 122 тисячі карбованців.

Багато зроблено на УВП для подальшого поліпшення виробництва: встановлено додатково 10 одиниць обладнання, 80 верстатів замінені новими, впроваджені у виробництво близько

ста різноманітних організаційно-технічних заходів. Всі плетельні дільниці переведено на оплату за кінцевими результатами праці.

Значна робота проведена по соціальному розвитку. 84 робітники підприємства підвищили свою кваліфікацію на виробничо-технічних курсах, у школах по вивченню передових методів праці, на республіканських курсах ЦП УТОГ. 38 трудівників навчалися в загальноосвітніх школах, а сім — у спеціальних учбових закладах.

Багато зроблено в напрямку подальшого поліпшення побуту мешканців гуртожитку.

У цехах введено додаткові душові, гардероб площею 80 квадратних метрів, дві сім'ї одержали квартири. У гуртожитку № 1 обладнано приміщення для занять спортом.

У колективах УВП прийнято на будь-яких зборах більше говорити про недоліки і упущення з тим, щоб у подальшому працювати краще. І на цих зборах, конференції критичувалися прогулянки та п'яниці, бракороби та ледарі. Протягом півріччя на УВП трапилося чотири прогули, п'ять випадків пияцтва в робочий час, окремі робітники залишали свої верстати без нагляду і вешталіся без діла по території. Критичували також і тих товаришів, котрі, взявши на початку року легкі зобов'язання, без особливих труднощів справляються з ними, а переглядаючи їх у бік зростання не хочуть. Занижені зобов'язання взяли колективи дільниць, якими керують майстри З. І. Савочкіна, О. П. Малік.

Деякі робітники нехтують правилами техніки безпеки, окремі — не прибира-

ють свої робочі місця, погано доглядають за своїм обладнанням.

Заступник директора з комерційних питань Ю. В. Корбут допустив великі перебої у постачанні виробничих дільниць ярликами, належним чином не забезпечує робітників інструментами. Не відрегульована робота автотранспорту, підприємство не повністю забезпечено спецодягом.

Заступник директора УВП з виховної роботи М. Д. Єрмаков не належному рівні організовує культурно-масові заходи, мало приділяє уваги підвищенню культурно-побутових умов в гуртожитку № 1. Не займається він посправному створенням і підготовкою резерву спеціалістів. Не підготував жодного глухого робітника для вступу до вищого навчального закладу.

Відзначалося також, що з вини головного механіка П. Р. Житнюка допускаються перебої в роботі душових, своєчасно не проводиться ремонт дахів.

Різкій критиці були піддані робітники виробничо-технічного відділу та особисто його начальник М. Г. Казакевич за не задовільну організацію творчої роботи серед трудівників УВП, за недостатню роботу по впровадженню нової техніки.

Майстрів Я. І. Шетніна та А. В. Цаліна критичували за безконтрольність за роботою вентиляції, неякісне прибирання приміщення. На зборах затверджено акт перевірки колективного договору і прийнято відповідну постанову. Збори і конференції пройшли в дусі мобілізації колективу на поліпшення своєї роботи у справі управління виробництвом.

П. ГОРБУНОВ,
директор Чернівецького УВП.

Успіх забезпечують люди

Коллектив Ужгородського УВП-2 успішно виконав планові завдання першого півріччя з усіх техніко-економічних показників. Виготовлено понад план продукції на 89 тисяч карбованців. За рахунок зростання продуктивності праці одержано приріст промислової продукції на суму 78 тисяч карбованців.

З метою подальшого пошуку резервів виробництва, посилення режиму економії і бережливості сировини, матеріалів та паливно-енергетичних ресурсів на підприємстві створена спеціальна комісія, до складу якої ввійшли: головний інженер, представники партійної, комсомольської, первинної організації УТОГ та народного контролю.

Дані рейдів обговорюються на виробничих нарадах, а підсумки огляду підбиваються двічі на рік.

Так, за перше півріччя нинішнього року в колективі УВП-2 зекономлено 1,6 тисячі кіловат-годин електроенергії, 138 Гіга-калорій теплоенергії, 24,9 тисячі тонн умовного палива. Ці досягнення стали можливими за рахунок впровадження у виробництво організаційно-технічних заходів.

Тільки за рахунок умілого розташування розкладок на полотні одержано 0,5 тисячі метрів тканини на суму 1,0 тисяч карбованців, а від настигання тканин — на суму 0,5 тисячі карбованців.

За підсумками роботи другого кварталу переможцем соціалістичного змагання вийшла закрийно-підготовча дільниця. Колективу вруче-

но перехідний Червоний прапор та грошову премію.

У здобутій перемозі велика заслуга майстра закрийної дільниці А. Ю. Штефни, майстра підготовчої дільниці Г. П. Баб'як, а також бригадирів А. Пайди, М. Сливки та інших.

Варто відзначити, що перші бригади за єдиним нарядом були створені саме тут, на закрийній дільниці. Внаслідок цього у трудових колективах значно підвищилась продуктивність праці, зросла трудова, виробнича і технологічна дисципліна.

У даний час на швейній дільниці проводиться підготовча робота для переведення її на бригадну форму організації і стимулювання праці. Організована школа підготовки і підвищення кваліфікації бригадирів.

На підприємстві широко розгорнуто соціалістичне змагання між виробничими бригадами. За підсумками роботи другого кварталу переможцем вийшов колектив бригади № 1, який очолює М. А. Сливка.

В індивідуальному соціалістичному змаганні кращими визнані 24 виробничники. Це — Ганна Герій, Ганна Смик, Єлизавета Лемак, Іван Фабрицій та інші. Ці передові робітники працюють зі значним випередженням виробничої програми. Мині невеликий відрізок часу — і всі вони рапортуватимуть про успішне виконання завдань одинадцяті п'ятирічки.

Л. ПОЦЕН,
інженер-нормувальник
Ужгородського УВП-2.

М. П. Скубенко понад двадцять років трудиться столяром ремонтно-будівельної групи Мелітопольського міськпромторгу. Золоті у Миколи Петровича руки! Він виготовляє добротні рами для вікон та дверей, стільці, полиці тощо.

Портрет передовика неодноразово заносився на Дошку Пошани міськпромторгу.

Робітника можна часто бачити і в своєму Будинку культури глухих, де він займається ремонтом шаф, стільців, столів.

М. П. Скубенко бере участь у ходожній самодіяльності.

С. МОРДУШЕНКО.
Запорізька область.

ТРУДОВА АКТИВНІСТЬ ЗРОСТАЄ

Гаряче зустріли рішення червеного (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС і восьмої сесії Верховної Ради СРСР десятого скликання нечуючі трудівники Лебединського міжрайвідділу. У цих важливих документах вони вбачають велику турботу партії і уряду про дальший розвиток нашої країни, поліпшення добробуту кожної радянської людини.

На Пленумі товариш Ю. В. Андропов приділив велику увагу праці в нашому суспільстві, підкресливши, що вона є першоосновою соціалістичного способу життя. Справді, від того, як ми будемо трудитись, залежатимуть наші подальші здобутки, економічна міць держави.

Це добре розуміють нечуючі трудівники сільського господарства та місцевих підприємств Лебединського МРВ. Приклад у наполегливій праці показують члени УТОГ Г. І. Брюханов (колгосп імені Мічуріна) і М. Г. Раков (колгосп «Україна»), Г. Л. Грузденко і О. У. Суховій (колгосп імені Чапаєва) та інші. Вони трудяться на заготівлі кормів для великої рогатої худоби, а також скиртують солому після збирання зернових.

З робітничим вогником працюють і швачки-мотористки райпромкомбінату В. М. Кохан і Г. С. Квач. Змінні норми трудівниці виконують на 110—120 процентів. Свій вагомий внесок

у виконання Продовольчої програми країни вносять Н. С. Часниченко з радгоспу імені XXV з'їзду КПРС, котра продала вже державі 300 кілограмів м'яса, 1200 літрів молока і 500 штук яєць та А. Г. Ткаченко з колгоспу імені Леніна, який також продав 600 кілограмів картоплі, 600 штук яєць та багато інших продуктів.

Міжрайвідділ УТОГ повсякденно проводить серед членів нашого Товариства масово-роз'яснювальну роботу, контролює хід виконання соціалістичних зобов'язань, відзначає переможців.

М. ЛУЖКОВ.

Сумська область.

ЛЮДИНА І ЇЇ СПРАВА РАЗОМ З КОЛЕКТИВОМ

Минулого року робітники Павлоградського молококомбінату провели на заслужений відпочинок ударника комуністичної праці, члена УТОГ слюсаря-механіка молочних апаратів Василя Семеновича Чумака.

Але не засидівся ветеран вдома, не зміг залишити свій колектив, розлучитися зі своєю професією, якій присвятив 42 роки.

Уже на третій день В. С. Чумак з інструментами в руках обходив цехи, пильно стежив за роботою молочних апаратів, виявляв несправності і швидко їх усував. На його грудях виблискували урядові нагороди: орден Трудового Червоного Прапора, медаль «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні», «Ветеран праці», декілька значків переможця соціалістичного змагання.

На моє запитання, що його примусило залишити відпочинок, Василь Семенович відповів, що праця приносить йому насолоду і радість життя.

Робітники, особливо молоді, пошанували і пошанували. Їм неначе легше ста-

ло працювати. Адже Василь Семенович — це їх старший товариш по праці і досвідчений наставник. Він, маючи величезний досвід і практичну роботу, допомагав їм швидше оволодіти таємницями професії, навчав працювати високопродуктивно

і якісно. В. С. Чумак досконало знає виробництво, працює на совість, віддаючи вміння, силу і досвід рідному підприємству.

В. С. Чумак бере активну участь у громадській роботі міжрайвідділу УТОГ та Будинку культури глухих. З усіма складними громадськими дорученнями, що вимагають постійної уваги, часу й відповідальності, Василь Семенович успішно справляється. Він часто буває в міських первинних організаціях, допомагає налагодити справи, то по-батьківськи радить молодим робітникам, як краще і швидше виконувати виробничі завдання.

Багато справ у робітника. Але він всоюди встигає. В. С. Чумак знаходить час, щоб допомогти колгоспникам у виконанні Продовольчої програми: пропонує сільськогосподарські культури, а у молочному пункті села Вербки налагодив безперервну роботу молочних апаратів.

І. ЗИНЧЕНКО.

На знімку: В. С. Чумак. м. Павлоград Дніпропетровської області.

З концертом — до охтирчан

З нагоди святкування 25-річного ювілею Охтирського міжрайвідділу, лебединці — їх давні друзі-сусіди — зітхали у гості і показали цікаву концертну програму, підготовлену учасниками художньої самодіяльності.

У клубі, як завжди, затішно. На Дошці Пошани — портрети кращих виробничників місцевих підприємств, передовиків сільського господарства, ветеранів УТОГ.

З доповіддю про роботу міжрайвідділу за останні роки виступила його голова Тамара Дмитрівна Доценко.

З високим трудовим піднесенням працюють у третьому році одинадцятій п'я-

тирочки всі нечуючі трудівники району, сказала доповідач. Приклад у роботі подає ударник комуністичної праці, столяр підприємства по виготовленню медичних меблів А. Тарасенко. Він систематично перевиконує свої виробничі завдання, користується заслуженим авторитетом у своєму колективі.

Життя завжди було для трудівників села нелегким. Адже необхідно в оптимальні строки і без втрат зібрати і здати державі врощений урожай. З цим завданням охтирчани успішно справляються, в чому немала заслуга і нечуючих трудівників села.

Концертну програму лебединці відкрили піснею «Нас партія веде» у виконанні робітників Лебединського УВП Т. Шалаєвої та В. Короткової.

Викликала захоплення у глядачів одноактна комедія «Переполох» у виконанні аматорів Г. Царук, О. Коростова, М. Щербаченко та Л. Попової.

На закінчення концерту весь колектив учасників художньої самодіяльності виконав пісню «Руки Батьківщини».

Глядачі тепло подякували сусідам за цікавий виступ.

Л. МИХАЙЛЕНКО.

Сумська область.

Відданість справі

Ми розмовляємо про роботу, життя та дітей, а руки Тетяни Аврамівни Васіної роблять свою справу. Спокійно, неспіхом, немов самі собою, підключають дольний апарат, переносять бідини з місця на місце.

За двадцять п'ять років роботи дояркою в колгоспі імені Шевченка Тельманівського району кожен рух настільки вивірений, що став давно автоматичним. І здається в цій роботі немає ніякої складності. Та ні. Ті ж самі руки говорять про те, як нелегко далась цій жінці її теперішня скромна слава.

Здається, нічого не змінилося в житті Тетяни Аврамівни. Все так же встає вона раніш за всіх у селі, все так же поспішає з роботи додому, де на неї чекає чимало справ: господарство, діти, онуки...

Доля у неї, сама знає, найзвичайніша. Але чому ж тоді стільки уваги приділяють їй люди? Їй, простій трудівниці, члену УТОГ, людині, яка присвятила все своє життя сільській праці?

Мабуть, все через те, що має невтомні руки, що віддана своїй професії. Ніхто, навіть її діти, ніколи не ба-

чили, щоб трудівниця сиділа без діла.

За роки праці на фермі Тетяна Аврамівна не мала не те, що поганого, а навіть посереднього результату. І зараз вона серед тих, хто задає тон у соціалістичному змаганні. Її добові надії — 13—14 кілограмів від кожної закріпленої за нею корови.

Тетяна Аврамівна Васіна вважає, що з соціалістичними зобов'язаннями — надійти на кожну фуражну корову по 2800 кілограмів молока — вона справиться до строково. Запорукою цього — є її працелюбність, наполегливість у досягненні поставленої мети.

В. КРУГЛЯК.

Донецька область.

НАВЧАННЯ ПЕДКАДРІВ

Літо — пора відпочинку і оздоровлення. Нині йдуть шкільні канікули. Учні шкільних інтернатів роз'їхалися по рідних домішках, піонерських таборів. У вересні вони знову повернуться до навчання змушеними, сповненими нових вражень. Оновлені після ремонту шкільні класи заповняться дитячим гомоном, побіжать один за одним будні та свята ще одного навчального року.

Червневий (1983 р.) Пленум ЦК КПРС, розглядаючи актуальні питання ідеологічної роботи, поставив конкретні й відповідальні завдання перед вчителями, роль яких у нашій країні надзвичайно велика. В матеріалі Пленуму зазначається, що успіхи будь-якого виробництва залежать від кадрів, від його організаторів. Безперечно, рівень «шкільного виробництва» також обумовлюється якістю підготовки педагогічних кадрів, зокрема, директорів шкіл.

Виходячи з цього положення, Міністерство освіти УРСР систематично проводить курси підвищення кваліфікації працівників спецшкіл, залучаючи для читання лекцій викладачів кафедр сурдопедагогіки Київського педінституту, співробітників Науково-дослідного інституту педагогіки Міністерства освіти УРСР та науковців інституту дефектології Академії педагогічних наук СРСР.

Так, у червні місяці цього року було проведено курси директорів усіх шкіл республіки для глухих і слабочуючих дітей. У центрі уваги слухачів знаходилися питання підвищення рівня знань учнів з основ наук, покращення організації всіх ланок виховної роботи, зокрема, системи заходів ідейно-політичного та трудового виховання школярів. Загальновідомо, що домогт-

ся помітного зрушення у бік більш досконалої підготовки випускників шкіл до життя, до практичної діяльності можливо лише в умовах злагодженої роботи всього колективу, умілого керівництва ним з боку директора. Саме тому червоною ниткою всіх видів занять на курсах (лекцій, семінарів, практичних конференцій) пройшла думка про посилення контролю та керівництва за організацією роботи всіх ланок навчально-виховного процесу. На конкретних фактах і матеріалах кращого досвіду було розкрито реальні можливості посилення такого контролю, вдосконалення його системи.

Серед слухачів курсів були досвідчені керівники спецшкіл В. Ф. Веретільник (Піщанська школа для глухих Вінницької області), В. М. Ключник (Чернівецька школа для глухих), І. А. Бойко (Новомиргородська школа для глухих Кіровоградської області), В. М. Гавриленко (Дніпропетровська школа для слабочуючих), Л. В. Данченко (Київська школа для глухих № 6), Л. В. Курушкіна (Київська школа для слабочуючих № 15), С. Ф. Шуба (Ужгородська школа для глухих), І. І. Моргуліс (Березівська школа для слабочуючих Житомирської області), які ось уже протягом багатьох років уміло керують педагогічними колективами, користуються у них повагою і по-праву вважаються досвідченими організаторами «шкільного виробництва». Саме в цих школах нагороджено значний досвід хороших традицій, колективи їх беруть на себе сміливість першими перевіряти на практиці нові теоретичні твердження, багато в чому допомагають кафедрі сурдопедагогіки з питань

підготовки педагогічних кадрів для шкіл республіки.

Останнім часом декілька років підряд активно проходять практику студенти дефектологічного факультету Київського державного педінституту імені О. М. Горького — майбутні сурдопедагоги — у Київській школі для глухих № 6 і Київських школах для слабочуючих № 9 і № 18, а також у Львівській, Чернівецькій, Білоцерківській, Житомирській, Дніпропетровській, Калуській школах для глухих дітей.

Нинішнє життя вимагає від вчителів піклуватися про систематичне підвищення навчально-виховного процесу. Саме на це і націлена практика підвищення кваліфікації керівників шкіл, вчителів різного профілю, вихователів. Таку роботу з кадрами тримають під неослабним контролем інспектор шкіл глухих та слабочуючих Міністерства освіти УРСР Н. А. Дубова та директор навчально-методичного кабінету спецшкіл Г. М. Несен. Рівень фахової підготовки сурдопедагогів здійснюється також шляхом заочної освіти. Для вчителів-студентів заочного відділення дефектологічного факультету літо — час сесії, час напруженої роботи над собою. В даний період цією формою навчання за спеціальністю «сурдопедагогіка» охоплено 450 осіб.

...Швидко пролетить літо. Знову в усіх школах країни звичним тоном заллється дзвоник, закликаючи вчителів і учнів до наполегливої праці, до подолання нових вершин. Хай шастить їм, адже вони, перемітаючи труднощі, йдуть вперед і вище!

**Є. ГРОЗА,
К. БОЙКО,
доценти Київського
державного педінституту
імені О. М. Горького.**

На Київському заводі художнього скла по-ударно трудиться група нечуючих.

На знімку: висококваліфікований полірувальник ударник комуністичної праці Леонід Бабенко (ліворуч) перевіряє якість граней вази, яку відполірував його підопічний, вихованець Київської спецшколи-інтернату № 6 для нечуючих дітей Олексій Олійник.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

СЬ УЖЕ сорок років минуло з тих пір, як закінчилась війна. Давно заростали іван-зіллям та шпоріщем солдатські окопи й траншеї. Але ніколи не забути людей, котрі, не шкодуючи власного життя, здобули для нас Велику Перемогу.

Пантелеймон Васильович Чорнобай... Цей невтомний трудівник народився в простій селянській родині. Спочатку працював у місцевому колгоспі, а потім, коли розпочалась Велика Вітчизняна війна, пішов захищати рідну землю. З перших і до останніх днів її Пантелеймон Васильович служив у діючій армії. Був солдатом стрілецької бригади, яка згодом переросла в окрему роту стрільців-автоматників. Останні два роки війни молодший сержант П. Чорнобай — розвідник артилерійського полку. Разом із 192-ю Оршанською Червонопрапорною стрілецькою дивізією гвардієць пройшов слав-

СИЛЬНИЙ ДУХОМ

ний переможний шлях від Смоленщини до стін Кенігсберга. Це — більше як 15 тисяч кілометрів, із них декілька тисяч — в тяжких кровопролитних боях. Визволяв воїн міста і села Білорусії, брав участь у форсуванні ріки Березини, в прориві сильно укріпленої оборони противника в районі Шяуляй.

Згодом гвардійську дивізію із Східної Пруссії перекинули на Далекий Схід, біля якої штурмували гірський хребет Великий Хінган. За розгром японських самураїв під час Великої Вітчизняної війни до нагород солдата прибавилась ще одна — «За перемогу над Японією».

Демобілізувався Пантелеймон Васильович у квітні

1947 року. Війна забрала у нього найдорожче; юність і слух. Він став живим свідком мужності й відваги, суворого нагадування про те, що ніколи не повинно повторитись. Ті роки залишилися в пам'ятних нагородах ветерана. Іх у П. В. Чорнобая вісім, що рівно стільки ж подяк від Верховного Головнокомандуючого...

Після війни мужній солдат відразу ж пішов працювати в колгосп «Дружба» Кобиляцького району. Тут трудиться й по нині. З дня на день самовідданою працею примножує ратні подвиги своїх односельців.

— Коли згадує минуле — думаю про те, щоб на землі завжди був мир і спокій, щоб ніколи у вихорі пожеж не вмрало життя, а внуки і правнуки не знали слова «війна». Тож давайте боритися за мир усі разом.

О. ІВАНЕНКО.
с. Мотрино,
Полтавської області.

Ім'я Ісаака Аронівича Сапожнікова читачі газети знають не тільки як одного з фундаторів нашого Товариства, але й талановитого поета.

Друкуватися він почав з 1934 року. Свої твори І. А. Сапожніков опублікував в журналах «Крокодил», «Перець», у колективних збірниках «Нахненні працею», «В єдиному строю», «Шляхами неспокою», «Серцем почуте», «Живий дощ», в різних журналах і газетах. Семидесятиріччя з дня народження І. А. Сапожніков зустрічає в розквіті творчих сил.

СКВОЗЬ ГОДИ

Ровесник мой,
Затерян в жизни след,
След наших грез
Наивных, полудетских...
Мне вспомнился
Конец двадцатых лет
Со звонким ритмом
Первой пятилетки.

Новинкою входило
В жизнь такси,
Извозчик вез
Дорогой неказистой,
Троллейбус делал
Первые шаги
И сказкою казался нам
Транзистор.

И телевизора
Еще в помине нет,
А времени
Такая быстротечность...
Промчалось с лишним
Пять десятков лет,
А кажется — с тех пор
Минула вечность.

Как говорят,
«Дела минувших дней»,
Но не забыть
Держанья и снововки,
С какими клятву
Родине своей
Давали серп и молот,
И винтовка.

В стране росли
Колхозы, города,
И люди к знаниям
Стремилась,
К свету...
Так начались
Тридцатые года,
Они теплом романтики
Согреты.

В разрывах бомб
Прошел тот грозный год,
Огнем и стойким
Мужеством объятый.
Мы верили,
Мы знали, что придет
За сорок первым —
Сорок пятый.

А впереди —
Манящие огни,
Сквозь годы их горенье
Пронести бы!
Перекликаются
С минувшими
Наши дни,
Как БАМ перекликается
С Турксибом.

БАМ. Это слово
Громом отдаёт —
Гигантское сооруженье
Века,
БАМ навсегда
В историю войдет,
Как яркое творенье
Человека.

В краю суровой
Вечной мерзлоты,
В тайге глухой,
Где топи да болота,
Воздвигнуты пути,
Мосты, мосты...
Могучие опоры
И пролеты.

Борясь за мир
И счастье всей земли,
Свершая боем
Мирную разведку,
Мы и сегодня
Силы сберегли
Для подвигов
Грядущих пятилеток.

Ровесник мой,
Прошли мы путь большой
И вспомним мы,
Прошедшие сквозь бури,
Как поднимали
В прошлом Днепрострой
И легендарный город
На Амуре.

Сверхскоростные
Мчатся поезда,
А в космосе —
Сверхдальняя ракета...
Передают
Тридцатые года
Восьмидесятым —
Знамя эстафеты.

НА РАССВЕТЕ

Этой ночью я плохо спал,
Лезла в голову всякая чужь.
Мне приснилось, что я упал
И куда-то в бездну качусь.
Я поднялся и свет зажег,

Сел опять за письменный
стол.
Сколько бледных и слабых
строк
Я в тетради своей нашел!
Я не знаю, зачем пишу,

ТЫ ОДНА ОСТАЛАСЬ НА ПЕРРОНЕ

Поцелуй последний
в полуслове
Потонул в вокзальной
суете...

Поезд скрылся в сумерках
лиловых,
В наступавшей синей
темноте.

Ты одна осталась на
перроне

В сумеречном свете и в
пыли,
Звезды зацвели на
небосклоне
И огни зеленые вдали.

И когда я, двери открывая,
В тамбур выходил в тиши
ночной,
Ты в вагоне шумного
трамвая
Возвращалась грустная
домой.

Все так пусто, серо,
одиноко,
Никакая мысль здесь
не идет:
Милого в путь долгий
и далекий
Поезд в край неведомый
несет.

Блеск озер, густые степи
юга,
Лес и море, море без конца...
И все дальше, дальше друг
от друга
Расходились близкие сердца.

Нет, не расходится им
в печали,
Мы с тобой в разлуке
горевой
Видели всегда и ощущали
Сердце дорогое пред собой.

Но без этого я не сплю:
Это воздух, которым дышу,
Это влага, которую пью,
Не давай же волю слезам,
Верь в удачу всегда, поэт!
Видишь, вот уже и к твоим
стихам
Простирает пальцы рассвет.
И. САПОЖНИКОВ.

«НЕ СТАРІЮТЬ ДУШЕЮ ВЕТЕРАНИ»

У столиці України побували нечуючі пенсіонери — учасники колективу художньої самодіяльності ради ветеранів праці міста Москви.

Тепло і радісно зустріли їх кияни. Всі три дні перебування гостей на Україні були заповнені різноманітними культурно-масовими заходами. У день приїзду у Палаці культури імені А. В. Луначарського відбувся «Голубий вогник», на якому гості та члени клубу нечуючих пенсіонерів м. Києва познайомилися між собою і провели вечір у цікавому змаганні: виконували пісні, веселі частівки та естрадні мініатюри, танці, брали участь у іграх. Все це створило атмосферу невимушеності і ще тісніше згуртувало два колективи, члени яких проявили багато винахідливості, щоб зробити «вогник» яскравим, який би надовго запам'ятався.

Наступного дня зал для глядачів Палацу культури був переповнений. Гості ви-

ступали з великою концертною програмою у двох відленнях, до якої увійшло також і декілька уривків з драматичних вистав.

Особливо запам'ятались глядачам уривки з вистав: «Це було в Карелії» за п'єсою А. Іванова і «Старомодна комедія» за твором О. Арбузова. В останньому чудово проявили себе артисти-ветерани з великим стажем Марія Анкієнко та Василь Соколова. Незважаючи на похилий вік, зіграли вони чудово.

Веселий сміх і пошвавлення викликали у залі сценки «Ізольована відьма» А. Каневського та «Механічна сваха» Л. Ізмайлова, що їх чудово виконали Олена Здасен та Любов Носкова.

Цікавий за задумом і виконанням був уривок з програми агібригади «Що робить Всесерійське товариство глухих?» автор сценарію, ветеран праці і ВТОГ, персональний пенсіонер респуб-

ліканського значення А. Г. Антипина.

Веселі куплетні «Чай», автор М. Мордасова, оригінально виконала Ганна Соколова. З мімічними піснями виступили Ніна Іванова та Феодосія Рахмістровська.

До програми виступу гостей з Москви входили також вірші нечуючих поетів Росії і України. Завершився концерт колективним виконанням пісні «Не старіють душею ветерани», режисером якого була нечуюча артистка Московського театру міміки і жести Ріта Іванівна Железова.

Тепло і сердечно привітали киянські глядачі московських артистів-пенсіонерів. Гарячі оплески і квіти, — найкраща нагорода ветеранам.

Представники московської і киянської рад пенсіонерів обмінялися сувенірами і висловили побажання, щоб такі творчі зустрічі пенсіонерів Москви і Києва стали традиційними.

І. ЧОБОТЕНКО.

На знімку: квіти московським гостям після концерту.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Служба здоров'я

СЕКРЕТ КРАСИВОЇ ПОСТАВИ

Пацієнт скаржився на сильний біль: без видимих причин заніміла й набрякла рука. Рішення лікаря здавалось йому несподіваним. До ший приклали комір з ще теплого еластичного полімеру, який відразу став точним відбитком тіла. Остивши, він затвердів і став зручною опорою підборіддю й потилиці. Відразу вух тягнучий біль у шийних хребцях, з'явилась можливість вільно рухатися рукою. Неймовірно?

— Навпаки, випадок у нашій сьогодиншій практиці цілком буденний, — говорить директор Харківського НДІ ортопедії і травматології, лауреат Державної премії СРСР О. О. Корж. — Завдяки новим «корсетам» з полімерів, розробленим спеціалістами інституту, розвантажуються й розтягаються хребет, зникають причини ущемлення корінців нервів. Якщо правильно зафіксувати положення тіла на досить тривалий час, то між хребцями поступово наростає хрящовий прошарок. Він стає надійним природним амортизатором, запобігає повторному виникненню захворювань опорно-рухового апарату.

На відміну від звичайних заводських корсетів із шкіри і шаруватих пластиків, виготовлення яких за спеціальними замовленнями триває, як правило, місяць-півтора, різноманітні полімерні шини для рук, ніг, тулуба можна зробити за лічені хвилини. Нові «корсети» в кілька разів дешевші від тих, що були раніше. Їх можна виготовити в умовах будь-якої поліклініки чи лікарні.

Смисл нововведення не тільки в тому, що полегше-

но сам процес лікування, зведено до мінімуму затрати коштів і праці. Є ще й «естетичний аспект», який проявляється, здавалось б, у дрібницях. Приміром, таке: легкі корсети, звичайно, сховані під светром чи піджаком, навіть непомітні для стороннього ока. Замість звичайної шнурівки, яка вимагає зусиль і клопоту, застосовано застібки типу «реп'ях». Це — нова текстильна стрічка фабричного виробництва, вкрита немовби густою вовною — мініатюрними еластичними гачками і петельками. Вони зчіплюються між собою швидко і міцно, до того ж легко роз'єднуються.

Харків'яни запропонували ефективний спосіб вироблення красивої постави. Щоб усунути сутулість, плечі пацієнта розпростують пружними гумовими ремінями. Вони створюють потрібний м'язовий тонус, злегка відтягуючи плечі назад, — і у людини мимоволі виникає приємне відчуття бадьорості, підтягнутості, якщо хочете, молодцюватості. В інших випадках до ременів кріплять наче лицарські лати, пластини з пластмаси — білосніжні або кремові в тон тіла — що кому до вподоби. У пластинках неодмінно висвердлюються дрібні отвори, щоб шкіра вільно дихала. А деякі «лати» двошарові з м'якою внутрішньою прокладкою-утеплювачем з поролону. Словом, створюється максимальний лікувальний комфорт.

Про це дбає керівник інститутської лабораторії нових матеріалів Ярослава Іванівна Бойко. Інженер-хімік за освітою, вона до тонкощів вивчила складні медичні проблеми, разом з до-

свідченими травматологами знайшла багато оригінальних вирішень, про що переконливо говорять десятки авторських свідоцтв на винаходи й раціоналізаторські пропозиції, медалі ВДНГ.

Харків'яни користуються полімерними сполуками, створеними в лабораторних умовах, і пластмасовими, що їх випускає хімічна промисловість. Кожен такий матеріал скрупульозно досліджується: чи не подразнює він шкіру, чи не токсичний, наскільки міцний, еластичний, довговічний. До речі, полімерні корсети можна використовувати багато разів, гігієнічність їх бездоганна.

Розробка цих лікувальних засобів — на стику медицини і хімії. Ось чому спеціалісти в галузі ортопедії і травматології ведуть свої дослідження в тісному контакті з співробітниками наукових установ Києва — Інституту хімії високомолекулярних сполук АН УРСР, «ВНДІхімпроект», з ученими Москви, Ленінграда, Харкова. Укладено договори про творчу співдружність з великими лікувальними закладами.

Працівники інституту організували курси, де навчають нововведення лікарів-практиків. Вони допомогли впровадити захисні полімерні оболонки-ортези в клініках Харківської, Одеської, Кримської, Сумської та Белгородської областей, а також у Ленінграді, Новосибірську та інших містах.

М. ХАБІНСЬКИЙ.

**Редактор
П. БУЛАТОВ.**

Радість новосілля

Радісна подія сталася в житті робітника Лебединського УВП В. Антоненка. Нещодавно його сім'я справила новосілля в новій квартирі новоспорудженого будинку.

— У квартирі просторо і затишно, — розповідає дружина трудівника Ганна Сергіївна. — Світлий передпокій, вітальня, спальня, простора кухня для господарки... Крім того, створено всі зручності: вмонтовано спеціальні шафи, вдалась місця для холодильника, інших побутових речей. Чудово влаштувалися на новому місці і наші діти — Світлана, Лариса, Тамара, Зіна. На закінчення хочеться лише сказати спасибі рідній партії і уряду, що повсякденно піклуються про добробут радянських людей.

Л. МИКОЛЕНКО.
Сумська область.

В Ялті нещодавно побували нечуючі трудівники Чехословацького подружжя Адольф та Марія Пінкovi. Вони з інтересом оглянули місто, ознайомилися з його визначними місцями.

У міжрайвідділі УТОГ відбулася дружня зустріч гостей з членами нашого Товариства. Ялтинці розповіли друзям з братньої країни про свої успіхи і досягнення в житті та праці.

Адольф і Марія Пінкovi відвідали також місто-герой Севастополь, Нікітський ботанічний сад, Лівадійський та Алупкінський палади, Поляну казок та інші пам'ятні місця Південного Криму.

Р. СКОВОРОДНИКОВ.

На знімку: подружжя Пінкovich серед членів Українського товариства глухих.
Фото автора.